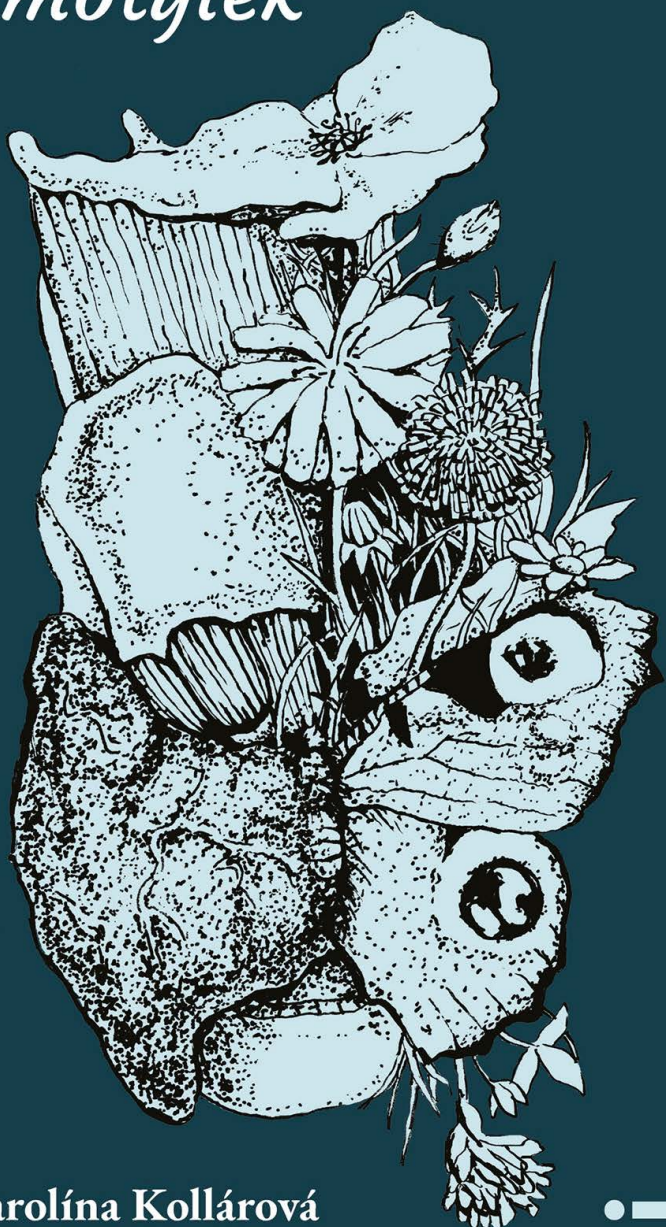

Pokusnej motýlek

Karolína Kollárová

● — pointa

Pokusnej Motýlek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Karolína Kollárová

Pokusnej Motýlek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Pokusnej motýlek

Karolína Kollárová

● ■ pointa

Pokusnej motýlek

Karolína Kollárová

● ■ pointa

Poděkování

Chci poděkovat všem, kteří mě podpořili
v předprodejové kampani, a kteří se podíleli
na vzniku knihy – víte, kdo jste, bez vás by
to nešlo.

Copyright © Karolína Kollárová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5209-7

ISBN e-knihy 978-80-267-5478-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5479-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5475-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Tuto knihu věnuji své mámě a všem, jichž se dotklo
téma autoimunity.*

Původním cílem této knihy byla cesta léčby štítné žlázy. Až později jsem si ale uvědomila, že jejím hlavním posláním není léčba štítné žlázy jako takové, ale odkrývání hlubších souvislostí, které se promítají do našich každodenních životů, a které můžou hrát v náš prospěch, je-li jim dopřána pozornost. Chci, abyste Vy, mí čtenáři, věděli, že jsem se snažila o co nejupřímnější popis všech událostí, a to i těch, o kterých bylo těžké psát. Také chci, abyste věděli, že má cesta pokračuje.

Prolog

9

Po louce se prohání vítr, který pročesává polosuchá stébla. Z dálky vypadá travnatý povrch jako mořská hladina. Vlní se, mění a září ve slunci. Z kopce je možné pozorovat prolínání barev ze zlaté na hnědou, cihlovou a pudrově žlutou. Tam dole na louce pobíhá holčička v kratasech s obrázky krtečka, které zdělila po svém starším bratrovi. Hořce-čokoládové vlasy se vlní v rytmu jejích skoků. Její sourozenci si hrají někde opodál, ona ale nevnímá ani jednoho. Svět se jí slil do jediného bodu, babočky. Stébla se jí otírají o lýtky a holeně tak jemně, že nepřemýšlí o ničem jiném než o příjemné útěse doteků. Motýlek obkresluje třepotavé pohyby. Připadá jí, že má babočka spoustu času. Neletí přímo, ale jako by hledala cestu, která je pro ni nejlepší. Máchá křídélky a její přítomnost dodává kouzlo slunečnému dni. Nechává se jím vodit po celé louce. Když si motýl sedne na další květ jetele, holčička si dřepne na bobek a pozoruje ho. Zaujmu ji jeho barevná křídélka – kombinace oranžové a černé. Snaží se jich dotknout špičkou ukazováčku. Nechce mu ublížit, proto se prstíkem přibližuje velice pomalu. Ví, jak křehký je. Motýlek kopíruje pohyb větru a využívá ho k tomu, aby se dostal na místo, které si vybral.

Po půl hodiny jeho sledování se holčičce zachce si z něj udělat kamaráda. Líbí se jí myšlenka, že by si ho mohla odnést domů a mít ho jako mazlíčka, po kterém tolik touží.

„Jo, budeme kamarádi,“ rozhodne se.

Následuje motýlka na další jetel. Babočka dosedne na květ a začne sosat nektar. Je tak blízko. Sleduje, jak sosáček jezdí nahoru a dolů, jak se roluje a napíná. Dřepne si na bobek nad motýlka a ze stran se ručičkami přibližuje k jeho křídům. Skoro

ho uvězní ve svých dlaních, ale motýlek na poslední chvíli frkně z jetele pryč. Zklamání polije holčičku od temena hlavy přikryté plátěným kloboukem po prsty na nohou. Tolik ale touží po vlastním zvířátku, že se oklepe ze zklamání a vydá se za motýlkem. Je daleko. Třepotá křidélky dobrých třicet metrů od ní. Ona ho ale vidí a rozeběhne se za ním. Stébla ji šlehají do lýtek a zanechávají za sebou malinké škrábance.

Den jako by se nepohnul. Konečně dostihne motýlka, který, jako by nic, sedí na květu jetele. Tentokrát holčička nečeká. Neopatrně se dlaněmi vytvarovanými do mističek prudce přiblíží k motýlovi a uvězní ho. Napřímí se a pohledem hledá svoji rodinu. Spatří, jak se máma s tátou baví na druhé straně louky. Vzdálenost jí připadá ohromná. Vypadá to na nebezpečnou výpravu. Polámaná babočka je ve tmě unášena do neznáma. Cítí, jak se motýlek snaží mácháním křídel vysvobodit, ale jeho úsilí je marné. Běží s ním tak opatrně, jak jen může. Bojí se, že jí umře v dlaních. Konečně doběhne za rodiči.

„Rychle, musíme domůůů,“ naléhá na ně.

Hned jak rodiče otevřou dveře do bytu, holčička pádí do dětského pokojíku. Celou tu dobu je v sevření strachu, že se s motýlkem něco stane. Konejší ho slovy, že jeho zajetí už nebude trvat dlouho. Motýlek je nehybný. *Honem, honem, teď musíme rychle!* Holčička zaběhne do kuchyně s polomrtvým hmyzem, kterého předá mladší sestře a začne hledat v dřevěné vestavěné skříni velkou sklenici, která by mohla sloužit jako nový domov. Na nejspodnější polici jsou do vrchu vyskládané plné i prázdné zavařovačky. Je jich tolik, že je nedokáže spočítat. Konečně najde čistou sklenici s bílým víčkem, která se snad bude hodit. Kovovými nůžkami vyrazí do víčka dírky, aby mohl motýlek dýchat. Dovnitř vloží listy i květ pampelišky, dřívka, trávu a jetel, který předtím natrhala na louce. V kapsách jí rostliny povadly.

Když je vše připraveno a naaranžováno, zavolá sestřičku s motýlkem v dlaních. Sestřička přijde a usměje se, když vidí sklenici vystlanou květinami. Opatrně vloží motýlka na dno sklenice vedle porcelánové mističky s vodou. Jeho vězнительka

z celého srdce doufá, že na nic nezapomněla a dopřála mu veškeré pohodlí. Zašroubuje víčko sklenice.

„Snad se probere...“ Aby měl motýlek výhled a čerstvý vzduch, vynese ho na balkon a položí na parapet. Pozoruje ho velice zblízka s obličejem nalepeným na sklenici.

Po chvíli začne motýlek hýbat křídly. Pomalu se probouzí a prozkoumává vnitřek sklenice. Pokouší se vzletět, ale stěny sklenice ho zadrží. Nějakou dobu se snaží dostat ven, ale nedaří se. Sedne si na květ jetele a začne sosat nektar. Vypadá vyčerpaně.

11

Po tři dny chodí za motýlkem a pozoruje, jestli jejímu kamarádovi něco nechybí. S každým dalším dnem ale motýlek chřadne. Nerozumí tomu proč, až třetího dne pochopí, co se děje. Ví, co musí udělat. Odpoledne třetího dne zavolá sestřičku, aby mu obě mohly dát sbohem. Nechce ji z toho vynechat, protože ví, jak moc si na něj zvykla. Obě jsou smutné, že musí nechat motýlka odletět. Ví ale, že by jinak nepřežil.

„Stýská se mu,“ promluví sklesle na mladší sestřičku. „Chce kytičky a rodinu, musí se mu moc stýskat.“ Otevře víčko sklenice a se smutným výrazem nabere motýlka opatrně do dlaně. „Tak leť,“ řekne smířeně. Motýlek spočívá na jejím prstu. Po chvíli zahýbe křídly. Jeho krásné barvy znovu ožijí. Zatřepotá jimi, vynesce se a odletí. Srdce jí ztěžkne, protože právě přišla o kamaráda. *Snad se šťastně vrátí k sobě.*

Kapitola 1: Tyroi... co?

Do ordinace pediatričky proniká sluneční světlo nesoucí příjemnou vůni. Voní jako probouzející se jehličnatý les za rozbřesku. Představuju si, jak běžím a proplétám se mezi větvemi stromů. Sem tam se poškrábu o trčící klacek nebo o trní. Nevadí mi to. Běžím dál, aniž bych dávala pozor na cestu. Sleduju, jak se slunce kmitavě objevuje a zase mizí. 12

Obraz lesa se rozplyne a přede mnou se zformuje místnost s křesly, mezi kterými stojí bílý stůl. V křeslech sedí dvě ženy. Obě mají blondaté vlasy střižené nakrátko. Jsou oblečené v nemocničních úborech, ale ani jedna nemá přes ramena přehozený bílý plášť. *Kde je ten plášť?* Pohledem sklouznou na linoleovou podlahu, od které se odráží světlo stropního svítidla. Zrak mi putuje po podlaze směrem k modrému nemocničnímu lehátku umístěnému v rohu místnosti. Vedle něj stojí dřevěná skříňka, která se zadní stranou dotýká tapety. Po zdech ordinace se kolem dokola střídají obrázky zvířátek a barevné malby.

„Tak vás tu vítáme!“ pozdraví mě a maminku paní doktorka. Pediatrička, postarší žena s příjemným vystupováním, vstane z křesla a přistoupí k nám, aby nám potřásla rukou. Vzápětí se posadí zpátky. To už se sestřička, poněkud robustnější žena ve středních letech, zvedá z křesla naproti paní doktorce a nabízí místo k sezení mamince. Nedočkavě čekám na prohlídku. Nikdy jsem se preventivního vyšetření nebála. Prohlídky mi zabíraly pár minut. Doktorka nikdy nenašla nic podezřelého, nic, na co by se muselo dávat pozor – žádnou

alergii, žádné komplikace. Kašel a rýma mě skolily málokdy a v životě jsem si nic nezlomila.

Sestřička přejde místnost a vyzve mě, abych si sedla na měkké polstrované lehátko umístěné pod oknem. Maminka se mezitím posadila do křesla vedle sestřičky a začala si povídat s paní doktorkou.

„Zakryj si ucho,“ instruuje mě sestřička a dojde na druhý konec místnosti, kde zaujme pozici vedle plakátu s písmenky a hned na to začne šeptat slova. „Kočička,“ zašeptá první slovo.

13 „Kočička,“ zopakuju po sestřičce co nejrychleji. Vždycky jsem si z prohlídky udělala hru, protože mě bavilo soutěžit, a to i ve chvílích, kdy jsem neměla soupeře.

„Autíčko,“ pokračuje.

„Autíčko,“ opakuju se zakrytým uchem. Sestřička vystřídá asi pět slov, než mi pokyne, že mám vyměnit strany. Zakryju si levé ucho dlaní. Do přikrytého ucha doléhá ozvěna pulzování mého těla. Krev se rozlévá do všech směrů. Moře nese šeptem myšlenky mé duše. Kontrola sluchu trvá jen chvíli. Baví mě snažit se co nejrychleji opakovat slova. Koutkem oka sleduji paní doktorku sedící za stolem, jak si spokojeně zapisuje poznámky do karty. Sluch je v pořádku. Samozřejmě. Nikdy jsem nepochybovala.

„Teď se budeš snažit přechíst, co ti ukážu,“ zastaví můj myšlenkový vlak sestřička. Ukazuje na různé velká písmenka na plakátu, který visí na protější zdi, zatímco sedím na vypořstrovaném modrém lehátku.

„A. u. G. U. r.“ Hbitě reaguju na pohybující se prst, který skáče z jednoho písmenka na druhé.

„Paní doktorka ti teď zkontroluje srdce, krk a dutinu ústní“ oznámí mi sestřička hned potom, co se spokojeným výrazem zakončí prohlídku.

Sundám si své oblíbené šedo-bílé proužkované tílko a čekám, až ke mně paní doktorka přijede na svém křesle. Ještě dopisuje nějaké poznámky, zřejmě o stavu mého zraku, a když skončí, usměje se na mě a přesune se k lehátku.

Sedíme blízko u sebe. Dá si kolem krku stetoskop a začne mi měřit tep. Dotek stetoskopu na hrudi mě zastudí. Pomalu dýchám. Nádech – vzduch mi začne proudit nosem, průdušnicí, plícemi. Výdech – uvolním zatáté svaly. Nádech – výdech.

Slyším v uších vlastní srdce. Je klidné. Všímám si, jak se tlukot srdce mírně zrychluje při každém nádechu. Paní doktorka odloží stetoskop na stůl a vymění jej za přístroj na měření tlaku. Vezme mou ruku a vloží ji do otvoru manžety. Začne pumpovat vzduch černou gumovou jednoruční pumpou, která jej vede hadicí zavedenou do popruhu. Pak oznámí hodnoty, které mi můj zdravotní stav nijak neobjasní, a sestřička je zapíše do lékařské karty. Z jejich pohledů je mi jasné, že je vše v pořádku.

14

Na konec přijde prohlídka krku a dutiny ústní. „Bléééé“, vypláznu jazyk. Paní doktorka mi přidržuje jazyk dřevěnou lékařskou špachtlí neboli „tyčkou“, jak jsem si ji pojmenovala, zatímco mi svítí do pusy baterkou. Zamračí se. Její svraštěné obočí je předzvěstí něčeho špatného. Odloží všechna doktorská udělatka a začne mi prohmatávat krk. Prsty přejíždí především po oblasti ohryzku. Po chvíli se podívá na maminku.

„Bude třeba jít za specialistou,“ řekne a ustaraně se na mě dívá. Trochu mě to znepokojí, protože tohle už nevypadá jako rutinní prohlídka. Sestřička mi podá moje pruhované tílko, které si obléknu. Paní doktorka začne mamince něco polohlasně vysvětlovat. Obě se tváří vážně a sem tam na mě kouknou.

Po téhle podivné návštěvě paní doktorky si to namířím na tramvajovou zastávku směrem domů, ale maminka mě vede na zastávku v opačném směru, do centra města.

...

Ordinace dětské endokrinoložky se v mnoha ohledech podobá ordinaci pediatričky. Novinkou je podivná kovová židle, u které je na straně ve výšce očí připevněné něco jako kovové pravítko se závažím. *Vypadá, jako kdyby na ní někoho mučili.*

Paní doktorka mě přivítá a představí se mi. Vystupuje velmi příjemně a vyzařuje z ní klid. Požádá mě, abych se svlékla do spodního prádla. Sundám si své pruhované tílko, ten den už podruhé. Posadí mě na tu zvláštní židli, která studí jako zkřehlé ruce. Stoupne si vedle mě a prsty posouvá závažíčko sem a tam až se obě ramena dostanou do rovnovážné polohy. „38 kilogramů,“ ohlásí mou váhu. Následují další měření a vyšetření jako u dětské lékařky. Nakonec si mě endokrinoložka položí na lehátko a prohmatá mi podbříšek. Její dotyk mě zastudí...

15

Po zapsání údajů do počítače se na mě doktorka v otočném křesle obrátí a vstřícně mě pobídne: „Jdi do vedlejší místnosti, prosím. Sestřička ti odebere krev.“ *Odebere krev?? To mi zapíchne jehlu do ruky?* Úzkostně si začnu oblékat tílko. Snažím se zdržovat, abych měla čas připravit se na to, že mi blízká budoucnost zřejmě nebude příjemná. Nějak se překonám a projdu dveřmi vedoucími do vedlejší místnosti. Sestřička sedí v křesle a drží si u ucha sluchátko pevné linky. Stojím ve dveřích a čekám. Pacienti mezitím volají a zřejmě pokládají otázky, které sestřičku otravují. Žena v bílém se drží, aby na dotěrné a nechápavé pacienty vyloženě nekřičela. S pobavením pozoruju její žilky na spáncích. *Ty by klidně mohly prasknout.* Sestřička si mě zpoza stolu všimne a ukáže na židli v rohu místnosti. Židle stojí vedle stolu, na kterém se hemží kupa zkumavek, průhledné uzavíratelné pytlíky s jehlami, vatičky a škrtidlo. Posadím se a se stejným zaujetím pozoruju, jak rozmlouvá s pacienty.

Smích mě trochu přejde, když se sestřička otočí mým směrem a přišpendlí mě pohledem, který se projasní, jakmile položí sluchátko pevné linky. Dívá se na mě vlídně a hned mě ujišťuje, že se mi bude za okamžik věnovat. Podepíše pár papírů a přijede ke mně na židli s kolečky.

„Tak která to bude?“

„Cože?“ vykulím na ni nechápavě oči.

„Kterou ruku chceš obětovat?“ upřesní.

Zaváhám... „Levou mám na okrasu.“ Tahle odpověď přijde nečekaně a obě se díky ní rozesmějeme. Sestřička mi obtočí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pokusnej Motýlek***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.